

Viatger sense motxilla

Les nou del vespre. Abraçades. Crits. No sé si d'alegria o d'incertesa, però crits. Anem pujant al furgó del tren d'un en un. El cap, ple de dubtes, no té la capacitat suficient per assumir aquest moment, l'eixida a l'altra terra. Ens l'han venuda com la de les oportunitats; se'ns veu a la cara.

Les rialles acompanyen el xerric del tren que ens duu cap al port. Quan hi arribem, ho trobem tot tal com ens ho havien dit el dia que vam fer el pagament. Bé, tot menys els dos pilots que ens havien de dur fins a l'entrada del continent. Tots nosaltres sabem que ara comença el tram més dur del camí i l'eufòria comença a apagar-se fins a fer-se silenci. El to d'una trucada a un company nostre el trenca, de la mateixa manera que ho fan les seves llàgrimes.

Ens han deixat plantats.

Encara bo que molts de nosaltres hem treballat al mar de pescadors. D'entre els encoratjats, els més experimentats decideixen assumir la responsabilitat de guiar les dues llanxes mar endins. Ens repartim meitat i meitat, trenta i trenta. Sembla ser que, després d'haver superat aquest obstacle, tot segueix segons allò planificat, tot i que no tenim cap esperança de trobar ningú esperant-nos a la costa.

De sobte, el so del motor de l'altra llanxa ens fa ballar encara més el cap. El nostre pilot, defensant que això és una carrera, decideix no aturar-se. Nosaltres continuem i ells, a qui a terra havíem anomenat germans, van quedant lluny de la nostra embarcació.

L'endemà a quarts de vuit del vespre ja veiem terra. Sabem que hem de ser ràpids però cal tenir el cap fred. És el moment més crític de l'anada. Les onades d'aigua glaçada i la llum del far enmig de la foscor són la meta de l'expedició. En arribar-hi, sirenes, com trompetes celebrant, ens acceleren els batecs dels cors. Correm, correm i correm.

Entre aquells matolls es perden els crits dels guardians que ens busquen desesperats. Nosaltres també ens perdem, però per trobar una única cosa: futur. Ens reagrupem cinc de nosaltres i jaiem.

Recuperant l'alè pensem en l'altra llanxa. Qui sap quin ha pogut ésser el seu destí? No podem obrir cap debat; un helicòpter ens insinua que no som benvinguts i que cal seguir en moviment per trobar un lloc on poder descansar.

Ves per on que trobem una àrea de servei amb camions aparcats. No són un luxe, ni tan sols equiparables als furgons que hem utilitzat per arribar al port fa no gaires hores, però aquells semiremolcs que duen acoblats ens són molt oportuns per fugir de la zona de perill.

Ni horari, ni destí.

Mai havia vist una cosa tan antiestètica com el davall d'aquelles bèsties, però, tot i així, m'hi aferro ben fort. El cant del motor em desperta sobtadament; m'havia adormit. Miro a banda i banda i ja no hi veig la resta de camions on els meus companys havien agafat lloc. Ara sí, sol.

Les rodes comencen a girar i el vent i la por em fan estrènyer més i més els braços vers una miserable barra metàl·lica de la qual en depèn una vida. Què he fet? Lliurat a la desesperació, crido auxili, però el conductor no em sent. Me'n canso.

Al cap d'unes molt llargues dues hores, el camió redueix la velocitat i segueix un camí guiat per uns cons i pel so d'uns xiulets. Sobtadament s'atura i mitja dotzena de parells de botes rodegen el meu mitjà de transport. Són ells. Els guardians.

No sé què volen fer-me. Em criden però no els entenc.

Després d'un procés passant per institucions i trobant-me cara a cara amb persones molt diferents, acabo en un centre on conec altres menors no acompanyats. Fins i tot hi faig amistat, però, quan és el seu divuitè aniversari, no els veig més. A cap. Mai més.

I és aquí on acaba aquest viatge a l'estranger que m'ha deixat lluny de casa meva sense cap ajuda i tal com hi he vingut, indocumentat.

M'expulsen, he perdut.

Josep Màsich Piqué